

КРАСНОВ Петро Миколайович (псевд. і крипт.: П. Лидин, П. Николаев, П. Чернов, Гр. А. Д.; 10(22). 09. 1869, С.-Петербург — 16. 01. 1947, Москва) — військовий і політичний діяч, письменник. Брат [А. Краснова](#). Генерал від кавалерії (1918). Закін. Олександрів. кадет. корпус (1887), 1-е Павлів. військ. училище (1889). У 1897 — нач. конвою в рос. місії полковника Л. Артамонова в Абіссинії. 1901 — кор. у Китаї на час остаточ. придушення їхетуан. повстання 1899-1901. На фронт рос.-япон. війни 1904-05 прибув як військ. кор., брав участь у боях. Від 1910 — командир 1-го Сибір. козац. полку; жовтень 1913 — листопад 1914 — командир 10-го Донського козац. полку; листопад 1914 — травень 1915 — командир бригади у 1-й Донській козац. дивізії; травень-липень 1915 — командир бригади у Кавказ. тузем. кінній дивізії; вересень 1915 — квітень 1917 — нач. 2-ї козац. зведеної дивізії; від червня 1917 — нач. 1-ї Кубан. козац. дивізії, від вересня — командир 3-го кінного корпусу. За участь у заколоті [Л. Корнілова](#) заарешт., однак незабаром звільнений і відновлений на посаді. Після більшов. перевороту 1917 у Петрограді (нині С.-Петербург) К. з частиною сил 3-го кінного корпусу під заг. керівництвом [О. Керенського](#) намагався відновити владу Тимчас. уряду. Після короткочас. арешту переховувався у станиці Константиновська (нині м. Константиновськ Ростов. обл., РФ). 3(16) травня 1918 Кругом порятунку Дону обраний Донським отаманом.

Дотримувався пронім. орієнтації, що спричиняло конфлікти з білогвардійцями. Противник підпорядкування Донської армії генерал-лейтенанту [А. Денікіну](#), виступав за автономію Дону в складі майбут. Росії. 26 липня (8 серпня) 1918 Українська Держава і Всевелике Військо Донське уклали договір про взаємне визнання кордонів, суверенітету і незалежності; відбувся обмін дипломат. представниками. 20 жовтня (3 листопада) 1918 на ст. Скороходове (нині у складі смт Артемівка Чутів. р-ну Полтав. обл.) відбулася зустріч К. з [П. Скоропадським](#), під час якої гетьман просив отамана виступити посередником між Українською Державою і Добровол. армією. У лютому 1919 склав повноваження отамана, займався пропагандист. діяльністю у штабі Пн.-Зх. армії М. Юденича. Від 1921 — у Німеччині. Брав участь у роботі Верхов. монархіч. ради. Один із організаторів й ідеологів «Братства русской правды» (1921-32), співред. ж. «Русская правда» (Берлін, 1922-33). Наприкінці 1920-х рр. переїхав до Франції, 1938 повернувся до Німеччини. Був співроб. козац. упр. мін-ва у справах окупов. сх. територій; від березня 1944 — нач. гол. упр. козац. військ у Німеччині. Виступав проти об'єднання козац. військ зі ЗС Комітету визволення народів Росії [А. Власова](#).

Рекомендована література

1. Шкаренков Л. К. Агония белой эмиграции. Москва, 1986;
2. Краснов Н. Н. Атаман Краснов в руках большевиков // Дон. 1992. № 1/2;
3. Сухих И. Генерал Краснов: пером и шашкой // Нева. 1994. № 3;
4. Скоропадський П. Спогади: (Кінець 1917 – грудень 1918 рр.). К.; Філадельфія, 1995;
5. Венков А. В. Краснов // Белые генералы. Ростов-на-Дону, 1998;
6. Марыняк А. В. Генерал-от-кавалерии П. Н. Краснов // Истор. портреты. Москва, 2003;
7. Смирнов А. А. Атаман Краснов. Москва; С.-Петербург, 2003.

[А. О. Буравченков](#)

Бібліографічний опис:

Краснов Петро Миколайович / А. О. Буравченков // Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. — К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2014. — Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-2882>

2001-2025 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).